

עפ"א 1783/04/14 - עיריית חיפה נגד וסים שלה,

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 1783-04-14 עיריית חיפה נ' שלה

תיק חיצוני: 545035-9-4

בפני כב' השופטת תמר נאות פרי

המערכת עיריית חיפה

נגד

המשיב וסים שלה, ת.ז. 021855507

פסק דין

לפני ערעור על הכרעת הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים חיפה (כבוד השופטת ג'אדה בסול) מיום 11/3/14 במסגרת ת"פ 545035-9-4.

1. בכתב האישום שהוגש כנגד המשיב נטען כי הוא חנה במקום המיועד לחניית נכים וזאת בניגוד להוראות חוק העזר לחיפה (העמדת רכב וחנית), התשמ"ה-1985.
2. המקום בו חנה המשיב הינו בסמוך לבית החולים רמב"ם בחיפה. מטבע הדברים, במקום זה קיימות חניות רבות אשר מיועדות לחנית נכים ולידן מוצבים תמרורים מתאימים.
3. אין חולק כי ה"זירה" השנויה במחלוקת כוללת מפרץ חניה ובו שלושה מקומות חניה "בטור".
4. אם נבחן את "הזירה" בכיוון הנסיעה בו נסע המשיב, אזי שבין מקום החניה הראשון לבין השני הוצב תמרור המורה על חניית נכים (שלט בצבע כחול ועליו הסימון המתאים) ומתחתיו שלט בצבע צהוב ועליו הכיתוב: "2 מקומות חניה לנכים".
5. בהמשך, נמצא מקום החניה השלישי, ובנקודה זו נגמר מפרץ החניה בו עסקינן. מקומות החניה יכונן בהתאם: "הראשון", "השני" ו-"השלישי". מוסכם כי המשיב חנה במקום החניה השלישי.
6. עמדת העוררת היתה כי התמרור מורה על כך ששני מקומות החניה המיועדים לחניית נכים הינם שני המקומות שאחרי התמרור, בכיוון הנסיעה הרלבנטי, כלומר - השני והשלישי (ולכן אסור היה למשיב לחנות בשלישי).
7. מנגד, טענת המשיב היתה כי סבר שהתמרור מורה על כך ששני מקומות החניה המיועדים לנכים הינם הראשון והשני, שני המקומות שבשני צדיו של התמרור, ולכן חנה בשלישי.
8. בהכרעת הדין קבע בהמ"ש קמא כי יש לזכות את המשיב מהאישום. בהמ"ש מצא כי לאור מיקומו של התמרור והשוואתו לכל התמרורים הדומים הנמצאים ברחוב הרלבנטי: "ניתן אכן לטעות במשמעות התמרור ולמיקום אליו הוא מתייחס" (שורה 16, עמ' 4 לפרוטוקול).
9. בהודעה הערר ובמהלך הדיון טענה העוררת, העיריה, כי הוראות התמרור ברורות וכי המשיב בוודאי שידע - או שצריך היה לדעת - שאסור לו להחנות במקום בו חנה. המשיב הגיש כתב תשובה לערעור וחזר בדיון על

עיקריו, ועמדתו היא שאין מקום להתערב בהכרעת הדין.

10. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים - **מצאתי כי דין הערעור להדחות.**

11. ראשית, המדובר בקביעה עובדתית של בהמ"ש, אשר שמע את המפקח, שמע את המשיב, עיין בתמונות שונות של התמרור בו עסקין, של "הזירה" ושל שאר התמרורים במקום, עיין בתשריט של האזור שהכין המשיב ואשר אליו התייחסו העדים בחקירות - ומצא שניתן לטעות באשר למשמעות התמרור. לא על נקל אתערב בקביעה כגון זו.

12. שנית, אני מסכימה עם עמדת בהמ"ש קמא ואף לשיטתי יש מקום לספק באשר לכוונת התמרור. התמרור הינו היחיד מתוך 17 תמרורים נוספים הסמוכים לו שעומד בניצב לכביש, כאשר שאר התמרורים ממוקמים במקביל לכביש.

13. כל יתר התמרורים, אשר גם עליהם יש את אותו שלט צהוב לגבי "2 מקומות חניה לנכים" (7 במספר), ממוקמים **במקביל** לכביש וברור שכאשר ניצב תמרור שכזה בין שני מקומות חניה, הוא מתייחס למקום אחד מימינו ומקום אחד משמאל. קיימים בנוסף שני תמרורים הכוללים שלט לגבי "3 מקומות חניה לנכים", ואף הם במקביל לכביש ומתייחסים לחניות שנמצאות מול התמרור ומשני הצדדים.

14. רק התמרור "שלנו" עומד **בניצב** לכביש - ואמור ללמדנו על כך ששתי החניות שאליו הוא מתייחס הינן השתיים שאחריו, בכיוון התנועה (המקומות השני והשלישי), ולא אחת לפניו ואחת אחריו (המקומות הראשון והשני). ההשוואה בין התמרור שעליו הסתכל המשיב לבין שאר התמרורים שקיימים במקום ללא יוצא דופן - אכן עשויה ליצור אי הבנה.

15. בנוסף, עיון מעמיק בתמונות השונות שקיימות לגבי התמרור כפי שהיה במועד ביצוע העבירה הרלבנטית - מראה כי התמרור אף לא הוצב **בדיוק** בניצב לכביש (בזווית של 90°) והשלט הצהוב אף לא היה באותה הזווית בה היה התמרור עצמו (החלק הכחול). הזווית אף היא מצטרפת למסקנה שניתן היה לסבור בטעות שגם התמרור בו עסקין נועד להורות את מה שמורים שאר התמרורים "השכנים".

16. אעיר עוד כי במהלך הדיון הציג המשיב תמונות עדכניות חדשות של התמרור ונראה כי השלט הצהוב הוחלף (ועתה כתוב עליו: "2 מקומות משעה 06:00 עד 20:00"). החשוב הוא כי עכשיו השלט "הצהוב" באותה הזווית כמו התמרור "הכחול". משמע - שהיה קושי והוא תוקן.

17. בהקשר זה אפנה לפסק דין קצת ישן אך רלבנטי, ע"פ 281/69 **אנוש בר-שלום נ' מדינת ישראל**, פ"ד כג(2) 85, מפי כב' הנשיא לשעבר אגרנט, לאמור (עמ' 86 מול האותיות ג'-ה'):

"בזמן שנהג נהג את רכבו ברחוב פלוני ונתקל בתמרור המוצב ליד הרחוב, אין עליו לכלכל את נסיעתו וחנייתו אלא בהתאם למה שכתוב על התמרור מחובת הרשות, בבואה להציב תמרור כנ"ל, להבליט את כוונתה בצורה ברורה, שאינה משתמעת לשני פנים, כך שהכתוב על התמרור אינו מצריך פירושים מצד הנהג והוא אינו חייב להרהר בדבר משמעותו";

וראו אף את ר"ע 213/83 **יצחק אסולין נ' מדינת ישראל**, פ"ד לח(1) 519 בעמ' 524-525.

18. לכן, אני מסכימה עם מסקנת בהמ"ש קמא - ומורה על דחיית הערעור.

בהסכמת הצדדים - פסק הדין ישלח בדואר.

המזכירות תשיב לבהמ"ש לעניינים מקומיים את התיק.

ניתן היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.